

Arrest

nr. 116 743 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2012 dient verzoeker in België een asielaanvraag in.

Op 9 november 2012 werd een verzoek tot overname gericht aan de Spaanse autoriteiten die hiermee instemden op 4 januari 2013.

Op 23 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **SPANJE** toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.*

De betrokkene vroeg op 04.09.2012 asiel in België. De betrokkene legde bij zijn verhoor een paspoort van Armenië voor met nummer AK0354418, afgegeven op 03.08.2009 en geldig tot 03.08.2019 en voorzien van een door de Litouwse consulaire diensten te Jerevan op 16.08.2012 in vertegenwoordiging van Spanje afgegeven Schengenvisum, geldig voor een verblijf van acht dagen tussen 27.08.2012 en 03.09.2012. Een stempel getuigt van de binnenkomst van de betrokkene via Wenen (Oostenrijk) op 27.08.2012. De betrokkene verklaarde dat hij op 27.08.2012 van Armenië via Wenen naar Barcelona (Spanje) reisde met zijn paspoort en een "Litouws" visum. Na enkele dagen in Spanje reisde de betrokkene per trein door naar België. Hij verliet het grondgebied van de Lidstaten niet meer. Op 09.11.2012 werd een verzoek voor de overname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Spaanse instanties, die op 04.01.2013 op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor overname en met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 40).

De betrokkene antwoordde dat hij verkoos asiel te vragen in België omdat hij tijdens zijn studies veel leerde over België en het het meest democratische land vindt. Hij voegde toe over informatie te beschikken die aantoont dat de personen, die hem zouden zoeken, hem niet zouden vinden in België. Hij stelde verder dat hij geen asiel kon vragen in Spanje omdat de Armeense overheid hem gemakkelijk zou kunnen vinden.

In een schrijven van de raadvrouw van de betrokkene d.d. 05.11.2012 wordt gesteld dat de betrokkene initieel de intentie had om naar België te reizen, maar via Spanje en Frankrijk reisde teneinde de personen, die hem zouden zoeken, te misleiden. In het schrijven wordt verder gesteld dat de betrokkene zich zorgen maakte over een eventuele behandeling van zijn asielaanvraag door Litouwen, omdat hij in Litouwen gemakkelijk door de Armeense instanties zal worden gevonden vanwege de grote Russische en Armeense invloed in Litouwen.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij geen asiel kon vragen in Spanje omdat de Armeense overheid hem zo gemakkelijk zou kunnen vinden moet worden opgemerkt dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze bewering en vrees te beoordelen. Het gaat om niet meer dan een veronderstelling. We merken verder op dat de betrokkene geen vrees uitte tegenover de Spaanse instanties en met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling geen redenen aanbracht,

die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. In het bovenvermelde schrijven van de advocaat d.d. 05.11.2012 wordt gesteld dat de betrokkene zich zorgen maakte over een eventuele behandeling van zijn asielaanvraag door Litouwen, omdat hij in Litouwen gemakkelijk door de Armeense instanties zal worden gevonden vanwege de grote Russische en Armeense invloed in Litouwen. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat Spanje de Lidstaat is, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en niet Litouwen. We merken verder op dat Spanje met het akkoord van 04.01.2013 op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 instemt met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn

asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Spanje en de door de regelgeving voorziene bijstand en opvang krijgen. Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Spaanse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 10.09.2012 een gezondheidsprobleem te kennen. We merken op dat na het verhoor werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen betreffende zijn gezondheid warden aangebracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Als kandidaat-vluchteling zal de betrokkene in Spanje de nodige medische zorgen verkrijgen.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift vraagt haar “de kosteloze rechtsbijstand toe te kennen” wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van beide partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos. Dienvolgens kan ook niet worden ingegaan op het door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geformuleerde verzoek om “de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker betwist in het eerste middel de bevoegdheid van de steller van de akte. Hij zet dit als volgt uiteen:

“Schending van het art. 1 van de Vreemdelingenwet ;

Schending van het art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;

Schending van het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministriële bevoegdheden;

Manifeste beoordelingsfout.

4.1.1.

Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend.

Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

4.1.2.

Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.1.3.

Evenwel heeft de Raad van State geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012 :

« Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l' Arrêté royal de 20 septembre 2009 modifiant l' Arrêté royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué; que ces dispositions (...), respectivement, à l'attribution, notamment au Secrétaire d' Etat à la Politique de migration et d'asile, de la compétence de « tutelle » à l'égard de l'Office des étrangers du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers, et à la prise d'effet de l'arrêté royal attaqué, ne s' appliquent nullement ni n'ont vocation à s' appliquer à la requérante; Que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir, directement ou indirectement, les effets; »

4.1.4.

Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast.

Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen.

Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

4.1.5.

Dat de bestreden beslissing derhalve onwettig is."

3.2. Artikel 1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...) 2° de Minister: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

"Voor de toepassing van dit koninklijk besluit wordt verstaan onder:

1° de Minister: de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft;"

Bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 werd mevrouw M. De Block benoemd tot staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie.

Artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

"De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie, is bevoegd voor wat betreft de voogdij over :

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers."

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt onder meer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, “Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, “*Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux*”, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 8 januari 2012 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

Er wordt tevens gewezen op artikel 2 van de wet van 8 juli 1992 betreffende de uitoefening van de bij wet toegekende bevoegdheden aan ministeriële comités en aan ministers, dat als volgt luidt:

“De Ministers aan wie bevoegdheden zijn toegekend door een wet of door een koninklijk besluit waarvan de wijziging bij wet moet geschieden, zijn, niettegenstaande de bewoordingen van deze wetten en besluiten, de Ministers die overeenkomstig het koninklijk besluit houdende benoeming van de Regeringsleden, eventueel gepreciseerd bij of aangevuld met andere koninklijke besluiten, bevoegd zijn voor de desbetreffende aangelegenheden.”

Bijgevolg kan dus worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 1, 1° van het vreemdelingenbesluit en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Zij kan eveneens op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de vreemdelingenwet dit toelaat.

In casu werd de bestreden beslissing getroffen door de gemachtigde van de minister *c.q.* de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, meer bepaald door K.V. attaché. Dit vindt zijn grondslag in artikel 52/3, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 6, § 1 en 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister *c.q.* de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren, delegatie van bevoegdheid verlenen voor de toepassing van onder meer artikel 7, tweede tot vijfde lid en aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen, delegatie van bevoegdheid verlenen voor de toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Er blijkt concluderend niet dat de bestreden beslissing zou zijn genomen door een onbevoegde ambtenaar of met miskennis van artikel 1 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het vreemdelingenbesluit of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

In het door verzoeker aangehaalde arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 van de Raad van State werd in hoofdorde geoordeeld dat de betrokken vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van de artikelen 5 en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden, omdat de betrokken artikels *“ne s’appliquent nullement ni n’ont la vocation à s’appliquer à la requéranté”*. Verzoeker interpreteert vervolgens de – overtollige – overweging in dit arrest *“que la compétence de ‘tutelle’ ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers”* als zou de Raad van State geponeerd hebben dat als een minister/staatssecretaris de voogdij heeft over bepaalde diensten, dit niet wil zeggen dat hij/zij bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft, maar dit kan als dusdanig niet afgeleid worden uit het arrest. Deze overweging dient namelijk in lijn gelezen te worden met wat er in hoofdorde staat in het arrest, en duidt er derhalve op dat algemene bepalingen tot regeling van bevoegdheden van een minister en een staatssecretaris geen uitstaans hebben met individuele beslissingen inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat de vreemdeling in kwestie geen belang heeft bij de vernietiging van de artikelen 5 en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden.

Het middel inzake de bevoegdheid van de steller van de akte is ongegrond.

3.3. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 19 van de verordening 343/2003/EG (hierna: Dublinverordening) .

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“4.2.1. Overwegende dat de bestreden beslissing dd. 23/05/2013 melding maakt van het feit dat de verzoeker het verblijf geweigerd wordt met bevel om het land te verlaten (bijlage 26quater).

4.2.2.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de asielaanvraag van de verzoeker, maar dat Spanje hiervoor verantwoordelijk zou zijn.

Dat de Belgische overheid zich baseert op de toestemming van Spanje op datum van 04/01/2013.

Dat het duurt tot 23/05/2013 vooraleer de Belgische overheid oordeelt dat aan de verzoeker hét verblijf dient geweigerd te worden.

Dat de verzoeker de beslissing vervat in de billage 26 quater via voorliggend annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvecht.

4.2.3.

Dat de verzoeker gegronde redenen heeft om zich te verzetten tegen de overdracht.

Dat de Belgische overheid in gebreke blijft binnen een redelijke termijn te zorgen voor de overdracht.

De Belgische overheid is op de hoogte van de toestemming van Spanje op datum van 04/01/2013 en toch wacht het nog bijna 5 maanden alvorens deze beslissing te communiceren aan de verzoeker.

De verzoeker beroept zich evident op een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Conform artikel 19 van de Verordening (EG) 343/2003 berust de verantwoordelijkheid in ieder geval bij België vanaf 04/07/2013.

Omwille van het onredelijk lang talmen van de Belgische overheid, zal de verzoeker ook niet ingaan op de beslissing vervat in de bijlage 26 quater.

De verzoeker is immers overtuigd dat de Belgische overheid verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door alzo te handelen de verzoeker onderwerpt aan een vernederende behandeling. Dat aldus minstens art. 3 E.V.R.M. geschonden is. ”.

3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen en bepalingen schendt. In deze mate is het enige middel derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

3.5. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsmede van artikel 19 van de Dublinverordening omdat de Belgische overheid op de hoogte is van de toestemming van Spanje op 4 januari 2013 en toch nog 5 maanden wacht alvorens deze beslissing te communiceren aan verzoeker en in gebreke blijft om te zorgen voor de overdracht merkt de Raad op dat er geen wettelijke bepalingen of beginselen zijn die een termijn opleggen waarbinnen deze beslissing dient te worden genomen. Verzoekende partij toont ook niet aan welke concreet nadeel zij heeft bij het aanvoeren van het argument dat de Belgische overheid op de hoogte is van de toestemming van Spanje op 4 januari 2013 en toch nog 5 maanden wacht alvorens deze beslissing te communiceren aan verzoeker. Er is de Raad evenmin enige wettelijke bepaling of beginsel bekend waaruit voortvloeit dat de Belgische overheid verantwoordelijk wordt voor haar asielaanvraag 5 maanden nadat de vraag tot overname is aanvaard.

Overigens bepaalt artikel 19.4 van de Dublinverordening het volgende “*Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.*”. Uit het administratief dossier blijkt dat de termijn van 6 maanden inmiddels tot 18 maanden werd verlengd wegens het feit dat de verzoekende partij is ondergedoken. De termijn van 18 maanden is thans nog niet verstreken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De verzoekende partij toont niet aan, rekening houdende met het hierboven gestelde, dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Bijgevolg maakt dat de verzoekende partij met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat

de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen dat de Spaanse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielverzoek.

Op grond van de uiteenzetting van verzoekende partij kan geen schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsmede artikel 19 van de Dublinverordening worden vastgesteld.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF